

En soldats beretning

Ukendt forfatter

Da vi vågnede lørdag morgen, ved en 9-tiden, stod det meget klart at vi vist alle havde fået en tår over tørsten, aftenen forinden, så det var med tunge skridt at vi bevægede os ud af teltene, og gav os til at flade ud på bænkene rundt omkring i lejren.

Det var mildt sagt, ulideligt varmt allerede, så der var ingen der var ovenud lykkelige, da lederen af vores fælleslejr, kom frisk og frejdigt hen til os og sagde at han skulle bruge tre af os iført fuld udrustning, og skjolde, til en mindre kampopvisning i Abbiategrasso, som er en større by i nærheden af Morimondo.

Ikke desto mindre var det jo det vi var der for, så valget faldt på Thomas (bedre kendt som Lap), Carsten og Joakim, der noget vaklende begyndte at iføre sig de, ifølge dem, tonstunge udrustninger, og skjolde.

Da vi nåede op til bussen der skulle køre os derhen, oplevede vi for alvor, det som vi senere begyndte at kalde "Italian maybe-time" for vi havde fået at vide, at vi kun havde en halv time at gøre os klar før bussen kørte, og da vi derefter havde stået ca. en time i den bagende sol, var vi noget lettede da vi endelig steg op i bussen og kørte af sted.

Vel ankommet til Abbiategrasso, blev vi ført ned i en kælder, uden rigtig at vide hvad vi skulle gøre og blev bedt om at holde os klar.

Igen måtte vi vente i ulideligt lang tid i den varme kælder, hvor mange af de andre, der var med, begyndte at afklæde sig diverse rustningsdele, for at kunne holde varmen ud.

Da vi så endelig blev kaldt til samling, var der en buldren og bragen fra folkene der begyndte at tage rustning på igen, og vi kunne mærke kampgejsten, og nervøsiteten stige, da vi stillede os i to kolonner og begyndte at marchere op til den plads, hvor opvisningen skulle finde sted.

Som sagt anede vi ikke hvad der skulle foregå, så vi blev noget overraskede da vi fik udleveret nogle trækøller, og lige pludselig stod opstillet i to rækker foran hinanden, med ca. 20 mand i hver

række.

Lige pludselig blev der råbt en ordre på italiensk, og de to rækker begyndte at gå langsomt frem mod hinanden for så til sidst, for fuld kraft, at smadre ind i hinanden. Her oplevede vi alle tre adrenalinen bruse frem, da vi i et rent virvar af skjolde, råb og fuldpanerede polakker, begyndte at tæske løs på vores modstandere, og vi opdagede at vægten af ens, før så tunge, skjold intet betyder når først man står i kampens hede. Noget så voldsomt havde nogle af os dog aldrig før oplevet.

Og lige pludselig var det overstået. Ca. et minuts tid havde det varet, og mere kunne det åbenbart ikke blive til, så vi gik noget skuffede, og med bankende, adrenalin-fyldte, hjerter tilbage til bussen, mens vi livligt fortalte hinanden om vores præstationer.

Thomas fik dog pådraget sig en enkelt skade, i form af et meget stort blåt mærke på låret, hvor en kæmpe stor italiener fik fintet ham til at løfte sit skjold for så at skifte retning på slaget, til at ramme ham lige over knæet.

Men vi fik alle nedlagt et par krigere hver, hvilket vi selvfølgelig var stolte af, og vi var bestemt enige om at det var gået alt for hurtigt, og at vi sagtens kunne have fortsat meget længere.

Og som om nogen havde hørt vores bønner om at få stillet vores blodtørst, så fik vi lov til, senere om aftenen, (efter at vente i ca. en time) igen at stå iført fuldt gear, og badet i sved, foran endnu en række soldater.

Dog var der den lille forskel, at denne gang stod der 150 mand i hver række, hver især bevæbnet med henholdsvis sværd, økser og spyd.

Det var en skræmmende fornemmelse at stå i tussmørket, mens der blev råbt kommandoer på kryds og tværs, og de forskellige kaptajner for grupperne, stod og holdt ild-taler til mændene. Vi var med i en svensk deling på ca. 20 mand, hvis kaptajn var en lille spinkel mand, iført sort rustning og bevæbnet med en kæmpe stor økse.

Lige pludselig blev der så helt stille, og vores hjerter slog lige et ekstra slag da der blev givet

ordre om rykke frem mod fjenden.

Igen gik de to rækker langsomt frem mod hinanden, og råbene blev højere jo tættere vi kom på fjenden. Da de to rækker mødtes opstod der et voldsomt spektakel og det eneste man kunne høre var rasende soldater der råbte og skreg, og diverse ordrer om at rykke frem.

Men det havde vi nu ikke specielt meget tid til at koncentrere os om, for nu stod der en række englændere foran os, som ihærdigt forsøgte at stikke os ned.

Men vi stak lige så ihærdigt tilbage, og nu handlede det kun om at stikke hårdest, og finde de svage punkter i modstandernes udrustning. Vi fandt hurtigt ud af at hvis vi holdt os tæt samlet, og ikke lod dem komme tæt på os med deres spyd, så kunne vi rent faktisk rykke dem tilbage ved langsomt at bevæge os frem i ryk, og samtidig stikke voldsomt frem, for hvert skridt.

6-7 gange foregik det på denne måde og for hver gang vi ikke lod os rykke tilbage, blev englænderne mere og mere frustrerede, og de prøvede sågar at knække vores linjer ved at lade en kæmpestor soldat smadre ind i vores linje og prøve at vælte os ved efterfølgende at løbe til siden. Han blev dog hurtigt stoppet igen efter at have væltet en to-tre mand, ved at en af os smed sit spyd, og fik væltet ham omkuld ved at hænge sig op om halsen på ham.

Efter vi havde gået mod hinanden 9 gange blev der givet ordre om tilbagetrækning, og kampen endte således uafgjort, fordi ingen af parterne ville lægge sig.

På det tidspunkt var vi alligevel alle sammen så udmattede, at der ingen mening var, i at fortsætte.

Dér lærte vi virkelig vigtigheden i at have vandbærere med til sådan et event...

Et godt eksempel på hvor varmt vi havde det var, da Thomas hældte lidt vand ned af nakken stod der, til stor fornøjelse for tilskuerne, en sky af damp rundt om ham.

Alvorlige skader var der ingen der fik, men vi gik alle, englændere såvel som danskere og

svenskere, i seng med en masse blå mærker op og ned af armene.

Næste dag blev så tid til det store slag midt på dagen.

Denne gang var kampgejsten dog ikke på sit højeste, da vi havde fået at vide at vores side skulle tabe til sidst. Men sådan er det jo med reenactment, man må lide for historiens gang.

Selve slaget foregik på samme måde som aftenen forinden, blot med den lille forskel at det var ca. 30 grader varmt, og denne gang fik en enkelt englænder pådraget sig en sprunget sene i tommelfingeren. Grundet Carstens effektive spyd. :)

Men vi tabte som vi skulle, og lå og nød solen mens de sidste fik kæmpet færdigt.

(Kim fik endda den lokale præst til at give ham den sidste olie, og efterfølgende "aflive" ham med en nyredolk)

En soldats beretning